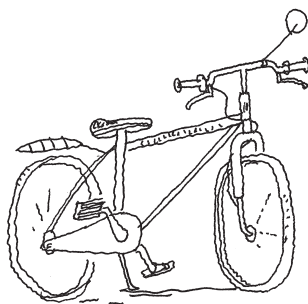


Хокон Йовреос

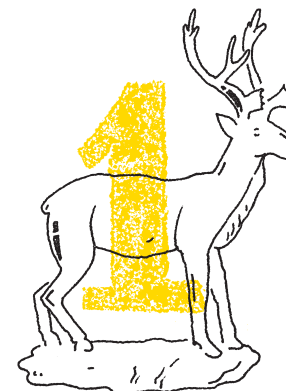
ЯВ  
КАФЯВ

Илюстрации  
Йойвин Туршетер



Издателство „Фюм“

Преводът на книгата е осъществен  
с любезното съдействие на програма



Яв остана при леля Ранвай,  
а родителите му отидоха в болницата  
при дядо му.

В къщата на леля Ранвай миришеше  
на настет от гроб. Навсякъде –  
върху телевизора, по масите, по  
лавиците, беше пълно с малки стъклени  
статуетки, дори в тоалетната имаше  
северен елен от стъкло.

Радиото в хола не спираше да  
боботи тихо.

За обяд имаше риба. Яв дълго гледа  
купчинката лук в чинията си. Вилицата  
тежеше в ръката му.

– Трябва да хапнеш – мило настоя

©Gyldendal Norsk Forlag AS – Gyldendal Barn&Ungdom 2013

2. opplag 2013

Original Title: **Brune**

Illustrasjoner, omslag og design: Øyvind Torseter

**Яв Кафяв**

©Издателство „Фюм“, 2019

Превод от норвежки Стела Джелепова

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-402-1



леля Ранвай. – Не обичаш ли треска с желиран лук?

– Обичам желирани бонбони – сви рамене Яв.

Вечерта бащата на Яв дойде да го вземе и каза, че дядо му е починал.

– Добре – кимна Яв и мълчаливо облече якето си.

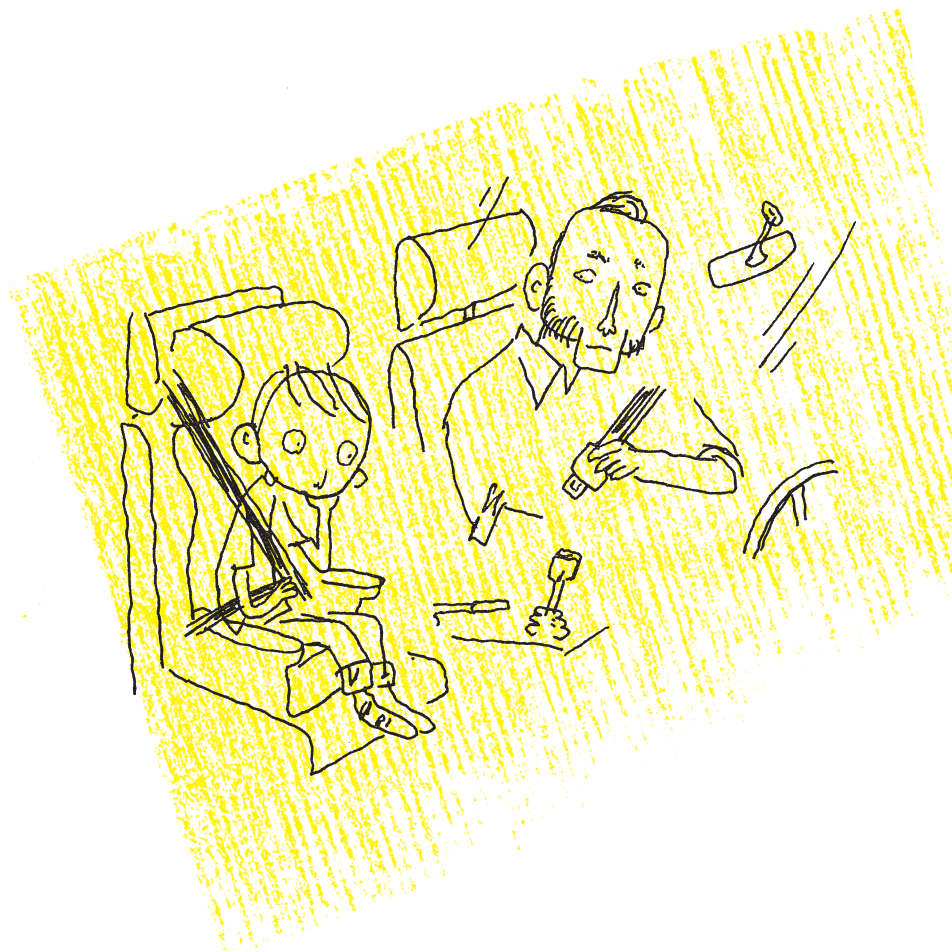
После също така мълчаливо излезе и се качи в колата. Седна и взе да чопли един стикер на таблото. След малко дойде и татко му. Настани се

на предната седалка и пъхна ключа в стартера. Но не го завъртя.

– Добре ли си? – попита той.

– Нищо ми няма – отговори Яв и се втрени в белите остатъци от стикера.

Баща му запали двигателя и подкара към къщи.





На другия ден родителите на Яв пак трябваше да отидат до болницата.

– Защо? – попита Яв.

– Трябва да уредим разни формалности – обясни майка му.

Когато преди време се пренесоха от града, майка му беше казала, че е по-добре да живеят на село, защото така ще може всеки ден да е с гядо си.

Сега обаче знаеше, че няма да е така.

Лея Ранвай се показа на прага, щом чу шума на колата. Яв се качи по стълбите, подмина я и събу обувките си в антрето.

– Здравей, Яв – погали го тя по главата. – Много се радвам, че днес пак си при мен!

– Да, реших, че ще е хубаво – заяви Яв и седна на дивана.

На масичката пред него се кипреха три стъклени пингвина. Лея Ранвай беше в кухнята и бръмчеше с някаква машина. Яв отиде да види какво прави. Лея му мелеше месо в кухненския робот. След малко натисна копчето и бръмченето спря.



– За обяд ще има кюфтета! – съобщи тя с усмивка и Яв видя кривия ѝ зъб.

От кухнята се чуваше подгърнкване на чаши и чинии.

– Яв, ще донесеш ли бутилка сок от избата? – извика леля Ранвай.

– Добре – отвърна Яв и се надигна.

От избата го лъхна миризма като от сак с отгавна забравен екип за час по физическо. Той светна лампата и



слезе по стълбите. Стените приличаха на мърлява кърпа за ръце. Протегна ръка към стената и натисна едно мехурче в бялата боя. Посипаха се гребни люспици. Яв свали една от бутилките от лавицата със соковете и се закашля от облачетата прах. Обърна се и тръгна към стълбите. Погледът му се спря на три кутии боя – кафява. Кутиите кротко си стояха под стълбището.

По време на обяда Яв внезапно попита:

– Може ли да взема боята, която държиш под стълбището?

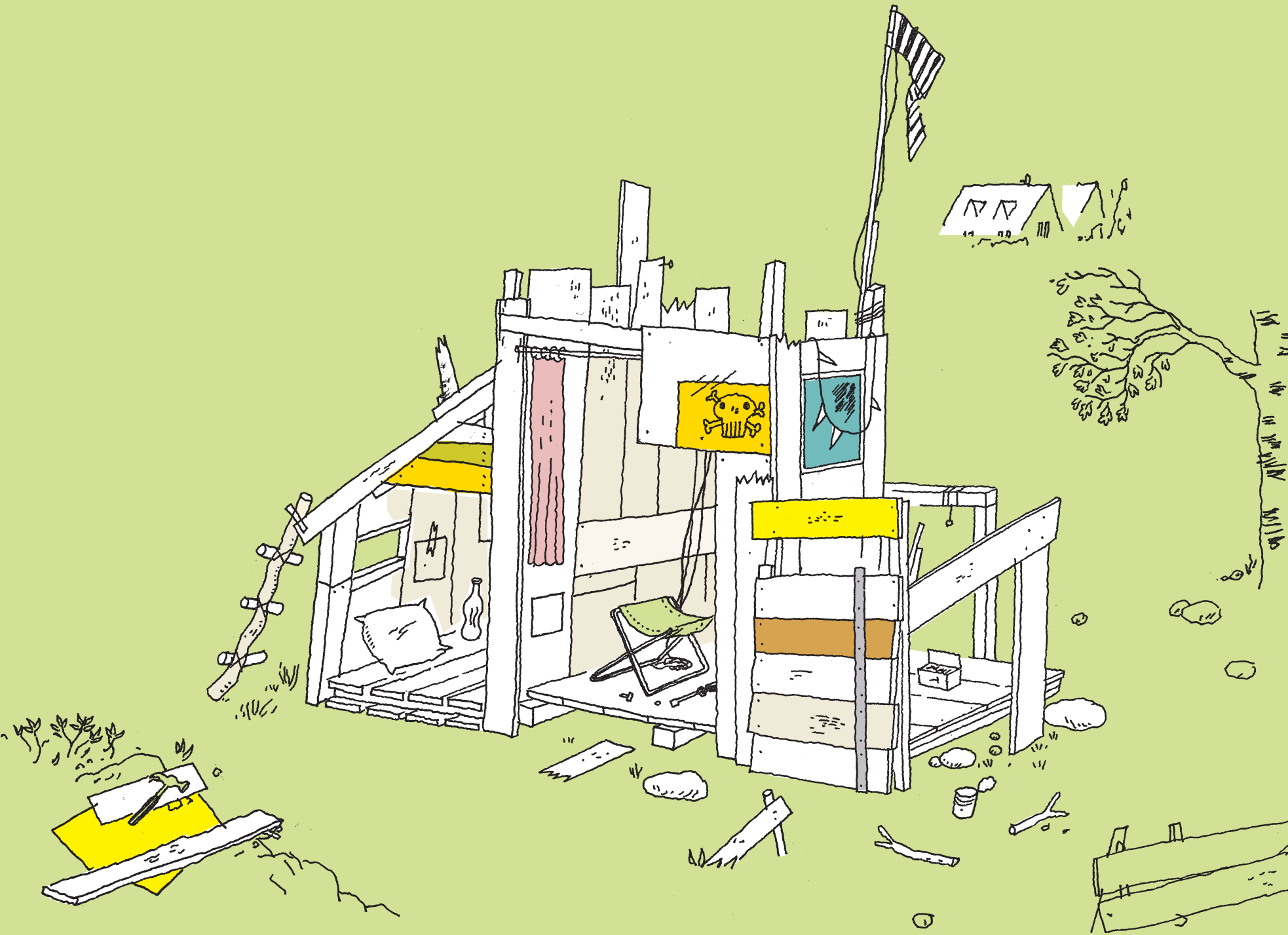
Устата на леля Ранвай беше пълна и тя само изгледа с недоумение Яв.

– За какво ти е боя? – попита го след малко.

– За да боядисвам – отвърна Яв.

– По-добре децата да използват водни боички – заяви леля Ранвай.





– Само че аз искам да боядисам колибата, която строя заедно с приятеля си Ерлен – обясни момчето.

Леля Ранвай изгледа мълчаливо Яв, накрая кимна и попита:

– Значи вече си намерил приятел тук?

– Да, Ерлен. Заедно строим колиба.

– Хм... няма как да боядисаш с водни боички колибата...

– Няма как – съгласи се Яв.

– Добре, може да вземеш боята, стига татко ти да позволи – склони леля Ранвай.

През прозореца Яв видя, че колата на родителите му приближава. Слезе в избата и качи трите кутии боя до вратата от задната страна на къщата, точно където баща му спря колата. Яв отвори вратата, отнесе едната кутия до колата и я сложи в багажника, забърза обратно и пренесе и

втората, след което затвори багажника възможно най-тихо. Когато се върна в къщата, леля Ранвай и баща му разговаряха в хола.

– Ето те – усмихна се татко му. – Добре ли си?

– Нищо ми няма – сви рамене Яв.

– Послушен ли беше? – попита майка му.

Баща му протегна ръка, сякаш за да му подаде нещо. Яв го погледна изненадано.

– Бяхме в къщата на гядо ти да поразтребим и си помислихме, че може да харесаш това.

Татко му разтвори юмрук. В шепата му проблясваше часовник. Яв го помнеше. Часовникът на гядо му. Онзи с дългата верижка, който окачваше на жилетката си. Взе го. Часовникът се беше затоплил в ръката на баща му.

– Спрял е – погледна го Яв.